29. 1. 2023 – Vyměklá skála

1. čtení: Mt 16, 13-28

Píseň (Svítá): S147 – Kdo mě z pout mých ven vyvodí

Základ kázání: Mt 26, 31-35+69-75

Kázání: Milí shromáždění,

Kristova svatá Církev obecná. Stojící na skále, řecky Petra. Stejně jako stál Hospodinův chrám na hoře Sijónu. Jen je ta skála, ten kámen nějaký divný.

Je to totiž zrádce a slaboch. Zbabělec a tlučhuba. Chytrák chytřejší Ježíše. Machýrek a frajírek dělající ramena – tedy dokud nedojde na „lámání chleba.“ Dokonce je označován za satana, ďábla, pokušitele, zlo. Právě Ježíšem, který Petra prohlásil skálou, základním kamenem své Církve.

Tak bychom se možná neměli divit, že jsou křesťanské církve takové, jaké jsou. Také zrádné a slabé. Také zbabělé a meloucí pantem. Také namachrované a dělající ramena – tedy dokud nedojde na „lámání chleba.“ Také jsou označovány za satana, ďábla, pokušitele, zlo – zevnitř i zvenčí. Ještě nápadněji v moderní době.

Možná právě tak to Ježíš myslel? Že jeho následovníci, jeho lidské církve, budou stejní matlové jako ten Šimon – Kéfas – Petr?

Ano. Rozhodně. Jedním z hlavním významů přejmenování Šimona na Petra a jeho vyvýšení je právě svědectví o Petrově vlastní ubohosti. O jeho slabosti, nedokonalosti, mnohých selháních. Také proto *hned následující* příběh připomíná, že *hned poté* označil právě tohoto Petra sám Ježíš za satana.

Protože *hned poté*, co Petr vyznal, ne z těla a krve, ale od Boha Otce, že Ježíš je Boží Syn, tak zcela obráceně, z vlastního těla a krve, ze svého lidství, absolutně ne z Boha, vyznal: „To se ti nemůže stát, Synu Boží, že bys umřel. NedejBože pro nás.“

To byl ten Petr duševně chorý? Trpěl rozdvojenou osobností? To si nevšiml, že nedávno jednal a mluvil zcela obráceně?

Možná si jen neviděl do pusy. Nakonec i to je pravdivé i o mnohých křesťanech dodnes. Kolikrát jsme i v církvích zažili, že někdo hrozně horoucně hlásal jednu věc, a zanedlouho poté hlásal, nebo rovnou dělal, *pravý opak*!

Také proto Petr *je* příkladnou biblickou postavou. Také proto ho Ježíš *vybral* jako skálu, základní kámen své církve. Aby si lidé alespoň v Kristových církvích alespoň občas řekli: Hele, tyjo, my jsme vlastně stejní ubožáci a slaboši jako ten Petr. Ačkoli uplynulo bezmála dva tisíce let. A stále se to jen málokrát.

Protože dokud si ani církve nepřiznají svou petrovskost, tak o žádné změně, natožpak zásadní, esenciální nemůže být ani řeč. Copak v církvích se nekrade? Nelže? Nezneužívá? Nepomlouvá? Neznásilňuje? Faráři nemají děti se svými mládežnicemi – ačkoli jsou ženatí s dětmi vlastními? Církve netahají z lidí prachy hlavně proto, aby udržely svůj chod?

Copak církve nemají na rukou mnoho, mnoho krve zbytečně mrtvých lidí? A některé dokonce přímo lidí vlastnoručně zabitých?

Copak v církvích je Bůh Hospodin na prvním místě – před *vším* ostatním?

Vždyť i ten Petr si raději zachránil svou pomíjivou existenci. Než aby dostál svým „hrdinským“ a siláckým řečem, jak *právě* on Ježíše nezradí. I kdyby ho zradili všichni ostatní. Kdepak Hospodin Bůh před vším ostatním. Ale vlastní kůže. Kdepak Hospodin Bůh před vším ostatním, ale vlastní strach a zdraví mu byly bohy.

Kdepak ten milovaný a vyznaný Boží Syn, kterého Petr na vlastní oči viděl křísit mrtvé a sytit zástupy. Ale *vlastní představy* o tom, jak má fungovat náboženství, sbor, církev. Jaký má být Mesiáš i Bůh. Do čeho mluvit smějí a do čeho ne. A samozřejmě pyšné přesvědčení, že ví lépe než Kristus a Bůh, co a jak být má a nemá. Co je dobré a co zlé.

Jakoby to vše „z oka vypadlo“ modernímu i postmodernímu světskému, ateistickému člověku. I státu. Ale opět, možná překvapivě, také církvím.

Proč nám Ježíš raději nevybral nějaký dokonalý příklad? Někoho bezchybného, ideálního – nějakého idola, nějaký idol, česky modlu? Proč raději vybral takového hanbáře, za kterého je na místě se spíš stydět? Kterého by z jeho vlastní církve exkomunikovali mnozí už kolem roku 70 po Kr., kdyby byl ještě naživu?

No, vybral *také* někoho jiného. Ten nedostižný ideál *je* v Kristu trvale přítomen. Proto je Kristus *hlavou* církve – někde tam vysoko nahoře. Aby bylo jasné, že je ještě mnoho kam mířit. Zejména když nás trápí stejné problémy, selhání, hřích i zlo jako už Petra v Ježíšově době. Jako už prvotní Církev.

Šimona Ježíš vybral, aby každému v církvi bylo jasné, že jsme úplně stejní jako právě ta skála – Petr. Ne že by to moc fungovalo. Ale takhle se alespoň nemůžeme moc úspěšně vymlouvat. Což naopak docela funguje. Vždy, když se někdo pokouší v církvi vysvětlovat, proč je zbabělý, proč do všeho ostatním kecá a sám nic nedělá, proč zapírá Krista slovem i činem – moc to nikoho nepřesvědčuje.

Proto je Šimon Petr příkladným. Protože my jsme stejní. Protože všichni lidé jsou stejní. Je příkladem nás všech. A tak *pro* nás všechny. V tom všem, kvůli čemu se lidský svět potácí ve stále stejných problémech. Ke kterým přidává nové a nové – a tváří se, jak ty předchozí jsme přece vyřešili. Což dělají i církve a sbory a farářové a laici, ne jen pohané.

Jen má ten Šimon Petr přeci jen roli také typického příkladu. Protože Petr takový *nezůstal*. Ačkoli jeho chování *je* přirozené, normální a běžné dodnes – Petr se, z Boží milosti, *změnil*. Dokonce natolik, že když utíkal z hořícího Říma, tak se po dalším setkání se vzkříšeným *otočil a vrátil*. Ačkoli Řím zapálil šílený Nero – a hodil to na křesťany. Které za to křižovali hlavou dolů, lynčovali, stahovali z kůže a jinak bezuzdně vraždili a mučili. Petr se po úspěšném útěku z takového běsnění právě do něj *vrátil*. „Jen“ proto, že se na cestě z takového Říma setkal znovu se Vzkříšeným. Který právě do takového Říma šel.

Stejně Petr jinak také žil, ne jen zemřel – po prvním setkání se Vzkříšeným. Jakkoli jsou příběhy knihy Skutků apoštolských legendarizované, Petr se skutečně chopil zodpovědné služby v církvi. Ne tak, že by říkal ostatním, co a jak mají dělat. Ale opravdu dle Kristova příkladu *nesl svůj kříž*. I kříže mnohých dalších. A tak v mnoha ohledech dodnes nese Kristovu Církev.

A tak je Šimon Petr příkladem trvající naděje. Pro církve. Pro Kristovu Církev. Pro každého člověka. Pro celé lidstvo. Protože *byl* spíš satan než svatoušek. Spíš zbabělec než hrdina. Spíš pohan než zbožný. Spíš zrádný a selhávající než věrný a oddaný. Spíš slabý než silný – ve víře i v charakteru. Spíš natvrdlý a nechápavý než bystrý, pokorný, chápající a chápavý. Protože mu byl vlastní život tím nejcennějším, co „měl." Protože mu opakovaně vládl strach. Protože chtěl Bohu diktovat, jaký musí být, aby na něj možná občas někdy začal spoléhat.

Protože v tom všem i dalším je Petr úplně stejný jako všichni ostatní lidé. Ale po vzkříšení od Krista přijal a vzal vážně, že takový *už nebude*. Ačkoli už „měl svůj věk." Odmítl všechno, co je tak přirozené, normální, běžné – ale přitom zlé, špatné, hříšné, sebestředné, pyšné. A nahradil to Kristovou podivností. Bláznovstvím Ukřižovaného. Službou bližním. Jak to dělal právě ten Boží Syn.

Jakou lepší skálu pro Církev? Jaký lepší základní kámen naděje dobrého lidského světa? Jaký lepší příklad než napraveného, obráceného hříšníka?

No a pro ty všechny, kteří mají pocit, jak jim Petr nesahá ani po kotníky, je tu ten Kristus. Aby při srovnání s Kristem ti největší náboženští, morální, církevní „borci" odkráčeli zase zpátky na konec řady. Hluboko pod a za i toho Šimona Petra.

Amen.

Píseň: EZ498 – Já bídný člověk, bídný hříšník